

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudkyň JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobce: **R. spol. s r. o.**, zast. advokátem Mgr. Tomášem Weberem, se sídlem AK Jungmannova 31, Praha 1, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Českých Budějovicích**, Prokišova 5, České Budějovice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 9. 6. 2004, č. j. 10 Ca 34/2004 - 43,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnosti **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 1. 2004, č. j. 3800/130/2003 bylo zamítnuto odvolání žalobce, podané proti dodatečnému platebnímu výměru Finančního úřadu v Českém Krumlově ze dne 18. 2. 2003, č. j. 15180/03/082910/2551 na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období duben 2002, kterým byla žalobci dodatečně vyměřena daň ve výši 376 970 Kč. Žalobu podanou proti tomuto rozhodnutí krajský soud výše označeným rozsudkem zamítl.

Stěžovatel kasační stížnost podává z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád s právní (dále jen s. ř. s.). Nesouhlasí

se závěry krajského soudu, tvrdí, že jak Finančním úřadem v Českém Krumlově, tak i žalovaným byla nesprávně zjištěna skutková podstata, která nemá oporu v důkazech založených ve spise; nebyly navíc provedeny všechny důkazy, které na podporu svých tvrzení stěžovatel navrhoval. Žalovaný se rovněž nevypořádal se všemi důvody odvolání, resp. pouze přejímá nesprávná zjištění finančního úřadu. Pro tyto vady měl soud rozhodnutí žalovaného zrušit. Právní hodnocení nároku na odpočet daně z přidané hodnoty nebylo žalovaným, a poté ani soudem posouzeno zcela správně. Stěžovatel má za to, že v průběhu řízení prokázal, že přijal od Ing. Č. zprostředkovatelské služby, v důsledku čehož jsou splněny podmínky nároku na odpočet daně dle § 19 odst. 1 zákona č. 588/1992 Sb., ve znění platném v roce 2002. Stěžovatel je si vědom, že účelem šetření Policie bylo zjistit, zda konkrétním počínáním byla naplněna skutková podstata trestné činu zkrácení daně dle § 148 trestního zákona a správce daně postupuje dle daňového řádu. Stěžovatel má však za to, že není právně přípustné, aby Policie ČR, která prováděla šetření na základě podkladů předaných správcem daně, dospěla ke zcela opačnému zjištění než správce daně, tzn. že k uzavření smlouvy o postoupení pohledávek došlo právě v důsledku činnosti Ing. Č., přičemž o poskytnutí zprostředkovatelské služby jmenovaného není pochyb. S touto skutečností se krajský soud nijak nevypořádal; rozsudek Městského soudu, na který krajský soud odkazuje, nemá žádnou právní závaznost. Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření popřel námitky stěžovatele. Jak vyplývá z podrobného odůvodnění rozhodnutí, žalovaný se se všemi námitkami odvolání vypořádal; o tom svědčí i závěr krajského soudu, prezentovaný v odůvodnění rozsudku. Tvrzení stěžovatele, že žalovaný převzal pouze nesprávná zjištění správce daně, je neopodstatněné. Jedná se totiž o jednotlivá zjištění správce daně, resp. důkazní prostředky získané v daňovém řízení, které byly hodnoceny správcem daně a posléze i žalovaným v souladu s ust. § 2 odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků. Namítá-li stěžovatel, že nebyly provedeny důkazní prostředky jím navrhované, je takové tvrzení nedůvodné. Svědek Ing. R. S. byl vyslechnut prostřednictvím dožádaného Finančního úřadu pro Prahu 9, o jeho výsledku byl stěžovatel vyrozuměn přípisem ze dne 19. 9. 2002, avšak k tomuto jednání se nedostavil. Správce daně měl k dispozici vyjádření advokátní kanceláře V. a spol. ze dne 2. 1. 2003, že tato kancelář nezastupovala stěžovatele ani jeho jednatele, tudíž nemůže poskytnout žádnou součinnost. Spisový materiál obsahuje rovněž přípis K. b. ze dne 29. 1. 2002 advokátní kanceláři, z něhož vyplývá, že nabídku na odkup pohledávky za M. d. z. P., a. s. učinila právě tato kancelář; jedná se o důkaz, který potvrzuje, že s K. b., a. s. o předmětné pohledávce nejednal Ing. Č. na základě zprostředkovatelské smlouvy, ale advokátní kancelář. Činnost Ing. Č. je ničím nedoloženým tvrzením stěžovatele. S ohledem na písemné důkazní prostředky, které jsou nesporné, nelze přisvědčit tvrzení stěžovatele, že výše jmenovaný skutečně pro něho zajišťoval konkrétní zprostředkování služby, o které podával pouze ústní informace. Stran námitky stěžovatele, že jednoznačným důkazem naplnění zprostředkovatelské smlouvy je uzavření smlouvy o postoupení pohledávek mezi K. b. a stěžovatelem odkazuje žalovaný v plném rozsahu na své vyjádření k žalobě na str. 4 a 5. Opodstatněnou neshledává žalovaný ani námitku, kterou stěžovatel uplatnil v souvislosti s odložením věci v trestním řízení a v hodnocení důkazů orgány činnými v trestním řízení; usnesení tohoto orgánu o odložení věci není důkazem o tom, že údaje týkající se daňové povinnosti stěžovatele jsou správné a nezpochybnitelné. Vzhledem k výše uvedenému navrhuje žalovaný kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích v rozsahu důvodů kasační stížnosti uplatněných dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Ze spisového materiálu vyplynulo, že stěžovatel v přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období duben 2002 vykázal nadměrný odpočet ve výši 1 180 359 Kč. Vzhledem ke vzniklým pochybnostem o správnosti údajů v něm uvedených, zahájil správce daně v souladu s ust. § 43 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků vytykáací řízení. Stěžovatel předložil k prokázání vytykaných skutečností mimo jiné i daňový doklad č. 200210007 ze dne 29. 4. 2002 na částku 8 296 000 Kč, vystavený panem Ing. Č. za provedené práce na základě smlouvy o zprostředkování uzavřené dne 4. 10. 2001; předmětem smlouvy, která byla předložena, bylo vyvíjet činnost směřující k tomu, aby stěžovatel měl příležitost uzavřít smlouvu o postoupení pohledávek K. b., a. s. za společností M. d. z. P. a. s. O. v celkové hodnotě 364 793 601,50 Kč a dále 1 303 48,33 EUR v odkupní hodnotě 200 200 000 Kč. K prokázání skutečností tvrzených stěžovatelem zaslal správce daně v souladu s ust. § 5 zákona č. 337/1992 Sb. dožádání Finančnímu úřadu pro Prahu Jižní Město k provedení svědecké výpovědi Ing. Č. v souvislosti s jeho zprostředkovatelskou činností. O termínu výsledku svědka byl stěžovatel dne 24. 7. 2002 vyrozuměn, ale nedostavil se. K otázkám správce daně svědek uvedl, že předmětný doklad vystavil, zaúčtoval a odvedl daň. Na dotaz jaké konkrétní činnosti vyvíjel k dosažení uzavření smlouvy o postoupení pohledávky a jakým způsobem je může prokázat, odpověděl, že jednal se zástupci K. b., konkrétně pouze s panem S. a že žádné doklady nemá. Informace týkající se závazků M. d. z. ke K. b. měl ze svého bývalého pracovního poměru v K. b., o skutečnostech důležitých pro uzavření smlouvy o postoupení pohledávky a o aktivitách, které vynakládal v této souvislosti informoval společnost R. spol. s r. o. ústně. K ověření tvrzení svědka ohledně jeho jednání stran postoupení předmětné pohledávky s pracovníkem K. b. panem Ing. R. S., požádal žalovaný v souladu s ust. § 5 zákona č. 337/1992 Sb. místně příslušného správce daně, Finanční úřad pro Prahu 9 o ověření tvrzených skutečností; z protokolu ze dne 15. 10. 2002 vyplynulo, že jmenovaný zná pana Č. z předchozího zaměstnání, k ostatním dotazům správce daně týkajících se obchodů K. b. s odkazem na povinnost mlčenlivost odmítl bez potřebného zproštění vypovídat. Správce daně dále provedl další šetření, z nichž bylo např. zjištěno, že stěžovatel byl v případě jednání s K. b. zastupován advokátní kanceláří V. a spol. Ze spisu vyplynulo, že dne 24. 7. 2001 byla učiněna uvedenou kanceláří písemná poptávka odkupu pohledávky za společností M. d. z. P. a. s. s žádostí o informace, s tím, že klient předpokládá, že konkrétní cenovou nabídku předloží po seznámení se s požadovanými údaji. Přípisem ze dne 3. 9. 2001 bylo k podané žádosti K. b. sděleno, že pohledávky za touto společností nejsou prozatím určeny k postoupení s tím, že nabídka bude dále evidována a zájemce bude případně kontaktován. Dalším dopisem advokátní kanceláře ze dne 10. 9. 2001 byl dále v zájmu pokračování jednání upřesněn cenový návrh postoupení pohledávky. Přípisem ze dne 29. 1. 2002 sdělila K. b., že se rozhodla postoupit své pohledávky za společností P. a požádala o zaslání konečné nabídky. V přípise mimo požadavků na náležitosti, které musí nabídka obsahovat, se uvádí, že závazná nabídka musí být doručena v obálce zajištěné proti rozlepení na uvedenou adresu k rukám pana R. S. do 6. 2. 2002 do 11.00 hod.; vyhodnocení všech doručených nabídek na odkup pohledávky bude provedeno v období od 7. 2. do 14. 2. 2002. S vybraným zájemcem K. b. a. s. následně uzavře smlouvu o postoupení pohledávky. Dále ze spisu vyplynulo že nabídka stěžovatele byla doručena K. b. jako nabídka klienta advokátní kanceláře V. a spol. Uzavřeli stěžovatel smlouvu o zprostředkování za účelem získání příležitosti uzavřít smlouvu o postoupení pohledávky s Ing. Č. dne 4. 10. 2001, učinil tak až poté, kdy bylo ve prospěch stěžovatele v této věci jednáno úspěšně již jinou osobou, a to

advokátní kanceláři V. a spol. Na této skutečnosti nic nemění ani následná výpověď, kterou učinil JUDr. V. před Finančním úřadem pro Prahu 9 dne 23. 6. 2003, když tvrdil, že společnost R. nezastupoval, jím zaslané dopisy K. b. ohledně učiněné nabídky odkupu se týkaly jiného klienta, kterého rovněž uvedl a dále bylo zjištěno z jím předloženého seznamu pohledávek za rok 2001, že společnost R. spol. s r. o. se v něm nevyskytuje. Na základě výzvy k součinnosti zaslané správcem daně v souladu s ust. § 34 zákona č. 337/1992 Sb. K. b., a. s. byl předložen zápis z hodnocení nabídek na odkoupení pohledávky ze dne 8. 2. 2002, z něhož vyplynulo, že obálka byla doručena zástupcem společnosti R. spol. s r. o. a obsahovala písemnost ze dne 1. 1. 2002 „nabídku postoupení pohledávky přičemž v písemnosti stěžovatel uvádí, že je klientem advokátní kanceláře V. a spol. a reaguje tímto na výzvu banky ze dne 29. 1. 2002 a doplňuje dříve podanou nabídku“. V kontextu s ostatními zjištěnými skutečnostmi není pochyb o tom, že uvedená advokátní kancelář jednala v zájmu stěžovatele. Tvrdí-li stěžovatel, že smlouva o zprostředkování s panem Č. byla uzavřena následně proto, že advokátní kancelář byla v jednání neúspěšná, nemá toto tvrzení oporu v předložených důkazech, provedeném dokazování a ve zjištěném stavu. Naplnění uzavřené smlouvy, a to bez ohledu na výše uvedenou skutečnost, neprokázal ani samotný prostředkovatel, když v protokolu ze dne 13. 8. 2002 uvedl, že neví a nemůže žádným způsobem doložit, jak byly ve smlouvě uvedené právní podmínky možného odkoupení pohledávky prověřeny, nemůže doložit ani obsah jednání s K. b., kde jednal pouze s panem S., a dále, že informace o okolnostech důležitých pro rozhodování o uzavření smlouvy a o svých aktivitách informoval pouze ústně Ing. H., jednatele stěžovatele. V této souvislosti posledně jmenovaný v protokolu ze dne 21. 10. 2002 uvedl, že právní podmínky a možnosti realizace postoupení pohledávek K. b., a. s. za společností P. byly prověřeny pouze tím, že při jednání s bankou byly vyčísleny pohledávky za touto společností, o aktivitách pana Č. byl informován ústně; současně uvedl, že neví, co vlastně pan Č. dělal, jeho činnost pro stěžovatele nikterak nedoložil.

Podle § 19 odst. 1 zákona č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů nárok na odpočet daně z přidané hodnoty má plátce, pokud jím přijatá zdanitelná plnění, uskutečněná jiným plátcem, použije při podnikání nebo při činnosti vykazující všechny znaky podnikání kromě toho, že je prováděna podnikatelem, pokud zákon nestanoví jinak.

Podle § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb. o správě daní a poplatků daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování, nebo k jejich průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván. Podle § 31 odst. 8 písm. c) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o správě daní), správce daně prokazuje existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost účetnictví a jiných povinných evidencí či záznamů, vedených daňovým subjektem.

Pro vznik nároku na odpočet daně dle § 19 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty v souvislosti s plněními z uzavřené smlouvy o zprostředkování spočívajícími ve zprostředkování a zajištění uzavření smlouvy o odkoupení pohledávek, byl stěžovatel povinen správcem daně v první řadě prokázat, že přijal zdanitelná plnění od jiného plátce a že tato plnění použil při podnikání nebo při činnosti vykazující všechny znaky podnikání. Na stěžovateli tak spočívalo důkazní břemeno k prokázání naplnění těchto dvou podmínek nutných ke vzniku nároku na odpočet daně dle citovaného § 19 odst. 1.

Daňové řízení obecně je postaveno na zásadě, že každý daňový subjekt má jednak povinnost sám daň přiznat, tedy břemeno tvrzení, ale též povinnost toto své tvrzení doložit, tedy břemeno důkazní. Povinnost důkazního břemene v daňovém řízení je upravena v ust. § 31 odst. 9 zákona o správě daní, přičemž ze zvláštní povahy tohoto řízení vyplývá přesunutí důkazního břemene ve značném rozsahu ze správního orgánu na daňový subjekt. Daňové řízení na rozdíl od řízení vedeného podle správního řádu je založeno nikoli na zásadě materiální pravdy, jejímž obsahem je povinnost správního orgánu zjistit skutečný stav věci přesně a nepochybně, přičemž tak činí, aniž by byl vázán pouze návrhy důkazů ze strany účastníka řízení (§ 3 zák. č. 71/1967 Sb.), ale na zásadě formální pravdy, přičemž obsahem této zásady je odpovědnost za úplně zjištěný skutkový stav především na daňovém subjektu, není tak povinností správce daně za daňový subjekt vyhledávat a zjišťovat důkazy svědčící ve prospěch jeho tvrzení. Pokud správce daně zákonem určeným způsobem vyjádří pochybnost o tvrzení daňového subjektu, je tento povinen tvrzené skutečnosti prokázat. Stěžovatel měl v rámci daňového řízení povinnost prokázat, zda a jakým způsobem došlo k faktickému naplnění předmětu smlouvy, deklarovanému po formální stránce účetními doklady, na základě kterých stěžovatel uhradil komisionáři dohodnutou úplatu a na základě kterých nárokoval přiznání nadměrného odpočtu.

Ze spisového materiálu vyplynulo, že správce daně I. stupně v rámci daňové kontroly shromáždil řadu důkazních prostředků, jimiž prokázal, že k naplnění formálně deklarované smlouvy nedošlo. Daňové řízení bylo vedeno v souladu se zásadami obsaženými v § 2 zákona č. 337/1992 Sb.; stěžovatel nebyl krácen na žádném ze svých procesních práv. Stěžovatel nesplnil svou zákonnou povinnost. Bylo tak na správci daně, aby stěžovateli ve smyslu ust. § 31 odst. 8 písm. c) cit. zákona prokázal, že předložené doklady a důkazní prostředky jsou nevěrohodné, nesprávné a neodpovídají skutečnému stavu věci. Uvedeným povinností, které správce daně stíhají, tento zcela dostál. Tvrzení stěžovatele o tom, jakým způsobem bylo fakticky plněno na základě smlouvy, aniž by toto své tvrzení opřel o důkazy, neobstálo. Namítá-li stěžovatel stran rozsahu prováděného dokazování, že správce daně se zabýval zjišťováním skutečností s věcí zcela nesouvisejícími, jako např. činností pana S. nebo posuzováním ztrátovosti operace, lze souhlasit s tím, že tyto samy o sobě nemohly prokázat jednání zprostředkovatele, nicméně za situace, kdy správce daně byl v postavení vymezeném mu v ust. § 31 odst. 8 písm. c) zákona č. 337/1992 Sb. a stěžovatel a další osoby na řízení zúčastněné poskytovaly neprůkazné důkazy a v některých případech i rozporná a nevěrohodná tvrzení, postupoval správce daně zcela v souladu se zásadou hodnocení důkazů obsaženou v ust. § 2 odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb. a neporušil zákon, posuzoval-li veškeré okolnosti, které mohly mít s prokazovanou věcí souvislost; naopak k takovému postupu jej opravňuje i ust. § 2 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb., které ukládá správci daně postupovat při stanovení a vybrání daně tak, aby nebyly zkráceny daňové příjmy.

Stěžovatel nedostál své povinnosti prokázat tvrzení o tom, že přijal zdanitelná plnění od zprostředkovatele, přičemž jako důkaz neobstojí ani skutečnost, že vyplacená odměna zprostředkovateli je součástí jeho účetnictví, ani to, že řádně odvedl daň. Důkazem svědčícím ve prospěch stěžovatele není ani zjištění, že tento není veden v evidenci pohledávek za rok 2001 předložené správci daně advokátní kanceláří V. a spol. ani tvrzení JUDr. V., že společnost R. spol. s r. o. nezastupoval. Ostatně i bez těchto důkazů sám stěžovatel, ale ani zprostředkovatel, nebyl schopen faktické naplnění smlouvy konkrétními úkony prokázat. Samotná skutečnost, že stěžovatel skutečně předložil uzavřenou smlouvu o odkoupení předmětné pohledávky ještě neznamená, že k tomu došlo právě v důsledku působení zprostředkovatele na základě uzavřené smlouvy. Pokud advokátní kancelář stěžovatele nezastupovala, jak nyní tvrdí a písemnosti zaslané bance ohledně provedené nabídky

na odkup pohledávek se týkaly jiného klienta, který však není uveden v zápise z hodnocení nabídek bankou, není zřejmé, jaká jiná souvislost mezi přípisy banky a následně uskutečněnou nabídkou stěžovatele existovala. Vzhledem k výše uvedenému, kdy o právním zastoupení nebylo pochyb, nelze správci daně vyčítat, že neprovedl důkaz stěžovatelem navržený, a to výpovědí JUDr. V.; ostatně byl to sám stěžovatel, který poskytl důkaz o existenci právního zastoupení, které následně popírá. Výpověď svědka za této situace by byla úkonem zjevně nadbytečným a nemohla by zjištěný skutkový stav zvrátit.

Jak již bylo uvedeno, má daňový subjekt v daňovém řízení nejen povinnost nést břemeno tvrzení, ale i povinnost k tomuto tvrzení nést břemeno důkazní. Pouhým tvrzením stěžovatele, že určité skutečnosti nastaly, nemůže být splněna jeho povinnost prokázat v daňovém řízení správnost a pravdivost údajů uvedených v jeho přiznání (§ 31 odst. 9 zákona), pokud není současně spojena se splněním jeho povinnosti toto tvrzení podložit věrohodnými důkazy. Důkazy označené stěžovatelem v jeho vyjádřeních adresovaných správci daně a v jeho podáních jsou způsobilé osvědčit pouze to, že stěžovatel uzavřel smlouvu o postoupení pohledávek ze dne 28. 2. 2002. Stěžovatel v průběhu daňového řízení žádnými důkazy neprokázal, že by k uzavření této smlouvy došlo v příčinné souvislosti se zprostředkovatelskou činností, což má pro posouzení, zda stěžovatel přijal zdanitelné plnění od zprostředkovatele, zcela zásadní význam.

Pokud závazek zprostředkovatele spočíval ve vyvíjení takové činnosti, aby měl stěžovatel příležitost uzavřít určitou smlouvu s třetí osobou a tvrdí-li stěžovatel, že zprostředkovatel takovou činnost vyvíjel, bylo na něm tyto skutečnosti prokázat. Důkazy předložené a navržené stěžovatelem však toto tvrzení neprokazují, neboť z nich lze dovodit toliko to, že stěžovatel uzavřel předmětnou smlouvu o zprostředkování, s odkazem na tuto smlouvu zprostředkovatel vystavil faktury, jejich úhradu stěžovatel doložil účetními doklady a že stěžovatel uzavřel smlouvu o postoupení pohledávky s třetí osobou. Nikterak z nich však nevyplývá, že k uzavření stěžovatelem označených smluv došlo na základě činnosti zprostředkovatele.

Posoudil-li tedy správce daně I. stupně a posléze žalovaný, že stěžovatel smlouvou a daňovými doklady neprokázal faktické přijetí deklarovaného zdanitelného plnění, nelze tomuto závěru nic vytknout. Žalovaný se v odvolání řádně vypořádal se všemi námitkami stěžovatele a své rozhodnutí řádně odůvodnil.

Pokud se stěžovatel dovolává skutkového stavu, který byl zjištěn orgány činnými v trestním řízení, konstatuje Nejvyšší správní soud, že samotné rozhodnutí orgánů činných v trestním řízení o tom, že nebyl spáchán trestný čin zkrácení daně, poplatku nebo jiné podobné platby, nelze považovat za důkaz v daňovém řízení. Ve smyslu ust. § 31 odst. 4 zákona č. 337/1992 Sb. lze jako důkazních prostředků použít všech prostředků, jimiž lze ověřit skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti a které nejsou získány v rozporu s obecně závaznými právními předpisy. Jako důkazní prostředek nemůže být akceptováno rozhodnutí orgánu činného v trestním řízení o odložení věci, které je v rozporu se skutečnostmi zjištěnými v daňovém řízení, protože ke svému závěru dochází orgán činný v trestním řízení a správce daně autonomně.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že právní i skutkové otázky byly krajským soudem posouzeny v souladu se zákonem a stížnostní námitky, podřaditelné pod ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., neshledal soud důvodnými. Proto kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a žalovanému, který byl v řízení úspěšný, náklady řízení nevznikly, resp. je neúčtoval. Proto soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 20. června 2005

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu